

in haar meest uitgebreiden omvang, die daarvoor naar het oordeel van het Genootschap het meest in aanmerking komt.

De medaille zal alleen worden toegewezen aan Nederlanders of aan hen, die in Nederland of zijn koloniën gevestigd zijn.

Het genootschap heeft het recht de bekroonde manuscripten in zijn werken op te nemen.

Van de regelen:

Behalve geschriften op het gebied der heilkunde in engeren zin zullen, met uitzondering van academische proefschriften, alle oorspronkelijke bijdragen tot de klinische wetenschappen, die voor de heilkunde gewichtig zijn, bij de toekenning der medaille in aanmerking genomen worden.

De stukken kunnen zoowel door den schrijver zelve, als door anderen worden ingezonden. In het laatste geval geeft de commissie den schrijver daarvan zoo spoedig mogelijk kennis. Indien deze niet binnen één maand schriftelijk van zijn goedkeuring doet blijken, worden zijn geschriften buiten beoordeeling gelaten. Manuscripten kunnen anoniem met verzegelde naambriefjes worden ingezonden.

De medaille wordt slechts verleend aan personen, die op den dag dezer oproeping hoogstens gedurende 14 jaren den titel van arts of doctor dragen, te rekenen van den datum van den eerstverkregen titel.

Wanneer meer dan één schrijver de bekroning waardig wordt geacht, wordt over de toewijzing der medaille tusschen hen geloot.

Utrecht }
Amsterdam } 10 Januari 1920.

H. J. LAMÉRIIS, Utrecht, Servatiusbolwerk 4.
P. RUITINGA, Amsterdam.
H. TREUB, Amsterdam.

HONDSOLHEID IN NEDERLAND.

In verband met hetgeen voorkomt onder punt *i* van de mededeeling betreffende „Hondsolheid in Nederland”, opgenomen op bldz. 163 van dit *Tijdschrift*, maakt men ons opmerkzaam erop, dat de artsen de bemoeienis ter zake van de opzending van afgemaakte dieren naar Utrecht gevoegelijk aan de burgemeesters en aan den veeartsenijkundigen dienst kunnen overlaten, aangezien dienaangaande bepaalde voorschriften bestaan.

Het wordt daarom dezerzijds op hoogen prijs gesteld, ter voorkoming van misverstand, het bovenstaande nog ter kennis van de lezers te brengen.

Utrecht,
12 Januari 1920.

Namens den centralen gezondheidsraad:
JITTA, voorzitter.
VAN ASCH VAN WIJCK, secretaris.

OVER DEN VORM VAN DE MAAG.

Naar aanleiding van het artikel van VAN LIER, zou ik gaarne een paar opmerkingen maken.

VAN LIER gaf zijn proefdieren — omtrent hun grootte vernamen wij niets — 1000 gram aardappelpuree met of zonder contrastmiddel, terwijl voor de diagnostiek slechts 500 cm³ tegelijk gebruikt wordt. Hierdoor is wellicht te verklaren, dat de röntgenphoto fig. 1 het beeld van maagovervulling vertoont.

Het röntgenogram van den hond, die alleen aardappelpuree gebruikte, is in buikligging (fig. 3), dat van den hond, die tevens een contrastmiddel kreeg (fig. 4), in rugligging genomen, zooals ook uit het beeld der ribben blijkt. Hierdoor is een verschil in vorm der beelden van fig. 3 en 4 verklaarbaar.

Wanneer de inhoud van de maag in fig. 1 en fig. 3 dezelfde is, wat de kubieke grootte betreft (1060 gr. en 1000 gr.), dan zou het röntgenbeeld in zijdeligging genomen moeten aantoonen, dat de maag met contrastmiddel veel platter is, dan de gevulde maag zonder contrastmiddel.

De schrijver heeft het herhaaldelijk over *zware metaalzouten* en bedoelt daarmee *zouten van zware metalen*, die in een hoeveelheid van 60 gram op 1000 minder dan 6 pCt. van den geheelen maaginhoud wegen en dus op de zwaarte geen of weinig invloed uitoefenen.

Het is mij uit VAN LIER's artikel niet duidelijk geworden, waarom juist het radiogram van een ingeslikte buis ons leert voorzichtig te zijn met het bepalen van den vorm van een bismuth bevattend orgaan. Evenmin begrijp ik, op welke gronden VAN LIER verklaart, waarom „de buisvormige maag van HOLZKNECHT” allerminst geschikt zou zijn om één liter voedsel of meer te bevatten.

Wanneer het waar is, dat aardappelpuree de maag een anderen vorm geeft, al naar dat deze puree wel of geen contrastmiddel bevat, dan moeten wij aannemen, dat verschillende voedingsmiddelen, specerijen, genotmiddelen en geneesmiddelen in staat zijn de gevulde maag een anderen vorm te geven. Ik ben overtuigd, dat dit inderdaad het geval is, maar zoolang men een „abnormalen” maagvorm op zichzelf niet als een ziekte beschouwt of als een schoonheidsgebrek, dat verholpen dient te worden, heeft dit voor de diagnostiek geen beteekenis. Men vergeet niet, dat maagverwijding, maagverzakking en veranderingen in den anatomischen vorm van de maag (door operaties of door gezwellen) typische beelden geven, die met het meeningsverschil, waarover VAN LIER licht trachtte te verspreiden, niets uit te staan hebben.

Amsterdam, 10 Januari 1920.

CH. BLES.

ROODVONKRECIDIEF.

In het *Tijdschrift* 1919, II, bldz. 1955 en 1920, I, bldz. 164 worden resp. door MARSMAN en VAN DORP gevallen beschreven van vermoedelijk roodvonkrecidief. De uitgesproken meening daarbij is, dat voor de tweede maal roodvonk krijgen een groote zeldzaamheid is, de onuitgesproken meening, naar ik vermoed, dat doorstaan van roodvonk groote onvatbaarheid geeft. Dit laatste is m. i. zeer twijfelachtig. In het *Tijdschrift* 1897, bldz. 167 beschreef ik drie duidelijke gevallen van roodvonkrecidief. Daarna zag ik nog het volgende geval: Een jongen, oud 7 jaar heeft in Nov. 1916 roodvonk, gevolgd door een acute nephritis; 20 Juni 1918 krijgt hij opnieuw roodvonk. Tegelijk hadden op zijn school verscheidene kinderen roodvonk, bovendien krijgt 21 Juni 1918 een jonger zusje roodvonk.

In het bedoelde artikel meen ik waarschijnlijk gemaakt te hebben, dat het niet dikwijls zien van herhaald roodvonk minder berust op onvatbaarheid, dan wel een logisch gevolg is van het feit, dat roodvonk een betrekkelijk zeldzame ziekte is, waarvoor bij den mensch lang niet altijd vatbaarheid bestaat.

Amsterdam, Januari 1920.

P. C. KORTEWEG.

DE ZAAK VISSER-ZIEGELER.

Het door mij ingezonden stuk als antwoord op het artikel van PINKHOF d.d. 29 Nov. l.l. werd mij door de redactie teruggezonden met verzoek tot bekorting. Daaraan is door mij voldaan; de redactie heeft echter ook het begin van het stuk weggelaten. Ware dit niet geschied, PINKHOF zou hebben kunnen lezen:

„Minder gepast komt het mij voor het geschil, dat tusschen den heer VISSER en mij bestaat, te behandelen nu langs anderen weg een onderzoek daaromtrent wordt ingesteld”.

Mede op dien grond kan ik zijn nederbuigend vriendelijke opwekking tot het maken van nog een militair gebaar niet aanvaarden.

Verder deel ik den heer PINKHOF mede, hetgeen in mijn oorspronkelijk stond, dat door mij geen klacht bij den officier van justitie is ingediend.

En eindelijk ziet de heer PINKHOF over het hoofd, dat ik als *partij* kan weigeren, om welke reden dan ook, door een lichaam gehoord te worden, doch dat hij, een rubriek bezorgende en buiten partijen staande, onpartijdigheid moet betrachten.

Breda, 9 Januari 1920.

K. E. ZIEGELER.